

De Gooise Atletiek Club 1927-2002

PIET DE GRUIJL

De Gooise Atletiek Club 1927-2002

PIET DE GRUIJL

In de eerste decennia van de vorige eeuw werd de atletieksport veelal in de zomer bedreven door de atletiekafdelingen van vooral voetbal-, korfbal- en gymnastiekverenigingen met vaak hun eigen Nederlandse atletiekkampioenschappen. Ook in onze regio was dat het geval. In die tijd waren er dus weinig specifieke atletiekclubs. Vooral door de invoering van de moderne Olympische Spelen – waarvan de atletiek als ‘moeder aller sporten’ de hoofdschotel vormt – kreeg de atletieksport internationaal een sterke stimulans en werd ook in ons land een aantal atletiekclubs opgericht.

De GAC werd op 13 september 1927 – aan de vooravond van de Olympische Spelen in Amsterdam – opgericht boven een van de kleedkamers op het Sportpark. De club ontstond uit de atletiekafdeling van de Hilversumse korfbalclub Excelsior (korfbalkampioen van Nederland in 1926!), waarbij zich het pittige atletiekclubje van de Eerste Nederlandse Celluloidwarenfabriek (ENCF, aan de Kleine Drift) aansloot. Beide clubs hadden gezamenlijk nog geen 20 leden, dus samengaan lag voor de hand. De Gooi- en Eemlander schreef drie dagen later professioneel: *De toetreding van leden is aanvankelijk nog niet groot, doch het veelvuldig beoefenen*

De Excelsior-atletieploeg in 1927 met de oprichters van de GAC:

Jo Lebbink,
Ko Merkelbach,
Piet Slikker en
Herman Reeskamp
(Coll. GAC)

De GAC-ploeg in één van de eerste jaren na de oprichting (waarschijnlijk 1928). Staand v.l.n.r.: Karl Koch, onbekend, Geurt Bokhorst, Paul Karow, Herman Reeskamp, Arie Meijnen, onbekend. Zittend v.l.n.r.: Wim Vos, onbekend, de echtgenote van Piet Slikken, Piet Slikken, onbekend. (part. coll.)

dezer sport in ons Gooi doet vermoeden, dat de vereniging niet alleen levensvatbaarheid, maar ook alle redenen van bestaan heeft. Het eerste bestuur bestond uit Piet Slikker, Herman Reeskamp, Johannes Lebbink, Karl Koch en de kort daarvoor naar Hilversum verhuisde omroepman Willem Vogt. Vogt werd benoemd tot materiaalcommissaris (hoewel er nog geen materiaal was). Koch kwam uit het clubje van de ENCF.

Vanaf het begin had de GAC een sterke wedstrijd ploeg, zodat we reeds het volgende jaar (1928) clubkampioen van de UPAB, de Utrechtse Provinciale Atletiek Bond, werden. Enkele vooraanstaande GAC-ers in die tijd waren Piet Slikker (Nederlands kampioen in 1928 op de 200 m) en Geurt van Bokhorst (Nederlands kampioen 1929 op de 400 m horden).

Crisisjaren en Tweede Wereldoorlog

De vereniging groeide. In mei 1928 bestond de club uit slechts 15 heren, eind 1930 telden we 35 leden, van wie 7 dames, en in 1931 ca. 45 leden. Er werden in die jaren regelmatig grote nationale wedstrijden georganiseerd in het Sportpark. De directeur daarvan, de heer C.A.M. Dekker, was een groot liefhebber van atletiek. De GAC deed uiteraard mee en mocht regelmatig prijzen in ontvangst nemen, wat het aanzien en de bekendheid van de club aanmerkelijk vergrootte. Vanaf 1933 kende de GAC een clubblad, dat tot op de dag van vandaag verschijnt. En in 1934 organiseerde de club voor het eerst in haar bestaan een nationale veldloop, die door A. Berkelaar van DOS Rotterdam gewonnen werd. Deze atleet was 's morgens eerst van Rotterdam naar Hilversum gefietst! Want zo ging dat in die tijd.

In de loop van de jaren dertig werden de prestaties en de ledenaantallen minder, zodanig dat we omstreeks 1939 bekender waren als cabaretgroep dan als atle-

tiekploeg. Al hadden we in 1936, 1937 en 1938 nog goede clubontmoetingen met het oude bekende U.D.I. (Arnhem), later verdwenen als atletieclub.

Tijdens de Duitse bezettingsjaren herstelde de GAC zich krachtig qua prestaties en ledental tegen de onderdrukking in, ondanks gebrek aan bijna alles: goede voeding, schoeisel, kleding, materiaal, etc. Sport was een uitlaatklep voor de jeugd in deze moeilijke tijd. In 1942 kreeg het Sportpark zelfs een sintelbaan, dankzij het veelvuldig 'ten Raadhuize' lobbyen door de toenmalige voorzitter, G. Ridderikhoff.

De GAC mocht een grote toeloop van leden noteren; in februari 1942 hadden we nog geen 70 leden, in februari 1943 was dat aantal gestegen tot 130. En natuurlijk steeg daarmee de prestatiecurve. In datzelfde jaar organiseerde de club de nationale veldloopkampioenschappen en weer een 'Loop door Hilversum' van vijf kilometer. Dat was enige malen eerder het geval geweest; de eerste keer zelfs al direct in 1928. Het begin van een lange clubtraditie van grote evenementen, die tot in onze tijd doorgaat in het organiseren van o.a. de Spanderswoudloop en de medewerking aan evenementen als de Ladies Run.

Het oorlogsjaar 1940 was voor de jeugdathletiek van bijzondere betekenis, want in dat jaar vonden de eerste echte Nederlandse juniorkampioenschappen plaats. Tot dan hadden junioren slechts zelden ontmoetingen tegen jongens of meisjes van gelijke leeftijd en gebeurde het meestal dat heel jeugdigen uitkwamen tegen veel ouderen. De UPAB voegde op districtsniveau soms aparte juniornummers toe aan het seniorprogramma, zelfs bij de districtskampioenschappen. Zo werd ons lid Romke de Jonge (16 jaar oud) juniordistrictskampioen discuswerpen in 1933 en Jaring Woudsma (ook 16 jaar oud) in 1936 met kogelstoten. En in 1934, toen de GAC de Nederlandse Dames-atletiekkampioenschappen organiseerde, deden enkele GAC-meisjes tussen de 14 en 18 jaar mee. Onze eerste Nederlandse juniorkampioen werd Joop de Gruijl (ook 16 jaar), die op 20 juli 1941 in Amsterdam het hoogspringen won met 1,732 m, toen een nieuw Nederlands juniorrecord. De jeugdathletiek ontwikkelde zich stormachtig in de oorlogsjaren, zowel landelijk als bij de GAC. In de hele Koninklijke Nederlandse Atletiek Unie een toename van 558 jeugdleden in 1940 tot 6384 in 1944, dus meer dan vertienvoudig. Na 1945 bleef deze aanwas gelukkig behouden.

Maar vanaf september 1944 lag alle sport stil. Niet alleen waren er geen transportmiddelen meer voorhanden waardoor nationale sportevenementen voor de atleten niet meer bereikbaar waren, ook was het risico om door de bezetter opgepakt en naar Duitsland afgevoerd te worden veel te groot. Veel GAC-ers doken onder, de meeste eigendommen van de club werden verborgen.

Na de oorlog

Na de oorlog herstelde het atletiekleven zich weer snel. De leden van de GAC vonden elkaar weer. De trainingen kwamen weer op gang. Van de directeur van het Sportpark kregen we de beschikking over het veld voor alle avonden. Achterstallige contributie werd kwijtgescholden. Op 14 juli 1945 was er reeds een span-

nende en leuke wedstrijd tussen de GAC en een atletiekploeg van het 1^e Canadese leger. We verloren met 84 tegen 88 punten, maar het was een wedstrijd om niet licht te vergeten. Na afloop was er voor de deelnemers in Ons Gebouw een gezellig souper en dans.

In 1946 ontstond het contact tussen de Epsom & Ewell Harriers, die datzelfde jaar met een wedstrijd ploeg Hilversum bezochten. Dat was een doorslaand succes. Niet alleen was er een grote wedstrijd ter gelegenheid van het 25-jarig bestaan van het Sportpark, ook stond er een ontvangst door het gemeentebestuur (met muziek van het AVRO-dansorkest De Skymasters) en een bezoek aan het gebied rond Arnhem en Nijmegen op het programma. Het volgend jaar was de GAC met een sterke ploeg op bezoek in Engeland. Dit contact duurt nog steeds voort; vooral met jeugd ploegen. Dit jaar waren de Harriers weer in Hilversum op bezoek. In de loop van de 50-er jaren werd het contact met de Harriers een poosje wat minder en hebben we van 1960 tot 1964 een zeer geslaagd contact gehad met de Turnvereniging Schwetzingen (bij Heidelberg). Tweemaal kwamen zij met een sterke wedstrijd ploeg naar Hilversum (1960 en 1962). Tweemaal brachten wij met een grote groep een tegenbezoek (1961 en 1964). In 1965 kwamen de Harriers weer naar Hilversum. In 1946 werd ook onze jaarlijkse Maple Leaf-loop ingesteld, als blijvende herinnering aan onze bevrijding door het 1^e Canadese leger. Een cross die dit jaar zijn 55^e editie zal beleven.

In 1947 kregen we ons eerste clubhuis, de beroemde Blokhut, gebouwd door GAC-leden o.l.v. Jan Veuger, in de bossen bij het Wasmeer tussen Hilversum en Lage Vuursche. Aanvankelijk niet meer dan een dak op vier palen, werd het al snel een uit steen opgetrokken gebouw. De Blokhut dankte zijn naam aan de aan de buitenkant aangebrachte stammetjes. Al direct werd de Blokhut door de KNAU gebruikt voor de training van de atleten voor de Olympische Spelen (Fanny Blankers-Koen!). In 1954 moesten we de Blokhut helaas alweer verlaten. In 1959 bouwden we ons tweede clubhuis, 'Dribbeloord' bij Anna's Hoeve. Er was lang voor gespaard en hard aan gewerkt, maar toen hadden we ook wat. Een prachtig gebouwtje met een echte keuken, met gezellige tafels en stoelen, met flessengas, neonlampen en blauwe gordijnen. Dribbeloord gebruikten we tot 1972, toen we op het Gemeentelijk Sportpark aan de Soestdijkerstraatweg ons huidige prachtige clubhuis bouwden, dat nu al voor de tweede keer – met veel hulp van onze leden – uitgebreid wordt. In 1986 kregen we onze zwaarbevochten kunststofbaan, waardoor we nu kunnen bogen op een magnifieke accommodatie.

De GAC-jongensploeg met als ploegleider Henk de Wit poseerend tijdens de Gouden Spikewedstrijden in 1967 te Leiden. Van boven naar beneden links: Cees van de Graaf, Cees Steenman, Jan van Heiningen, Ed Jan van Diest, Kees van Vliet. Van boven naar beneden rechts: Roy Eksteen, Ruud Steenman, Henk de Wit, René Eksteen. (part. coll.)

Een actiefoto van Trudy Ruth in 1972. Zij werd in 1968 jeugdkampioene van Nederland op de 80 m horden in 11,8 sec. (part. coll.)

Zij was bovendien een goede hordensprintster. Trudy werd zes keer outdoor- en zes keer indoorkampioene van Nederland in de jaren 1969 tot 1975. Janny Vos was een veelzijdige atlete, werd in 1956 kampioene speerwerpen van Nederland en tien jaar later in 1966 kampioene op de 800 m. In 1964 nam zij deel aan de Olympische Spelen in Tokio en reikte tot de halve finale 800 m. Dini Hobers, onze Drentse atlete, een internationaal meerkampster met als specialiteit hoogspringen, nam deel aan de Olympische Spelen 1960 in Rome en werd zes keer Nederlands kampioene. Janny Vos en Trudy Ruth begonnen bij ons als junioratletes. Eigen kweek dus. Dini Hobers kwam pas op latere leeftijd bij de GAC. Onze beste mannelijke atleten waren Marco Beukenkamp, vijf keer Nederlands kampioen op de 400 m. horden: 1985, 1986, 1987, 1993 en 1994; Anton Kist 800 m kampioen in 1947 en 1948; Bert Krijnen polshoogkampioen in 1970, 1971 en in 1974 (indoor); en Jan van Ginkel en Jan Boelens, marathonkampioenen in resp. 1955 en 1962.

Onze competitieploegen hebben altijd een stevig woordje meegesproken in de

De meisjespupillen-A-ploeg van de GAC bij wedstrijden te Delft op 30 juni 1979. V.l.n.r.: Daniëlle van der Kolk, Sigrid Koelink, Margriet Major, Linda Nauta, Irma Rodrigues Paereira, Debbie Everts, Yvonne van der Kolk. (part. coll.)

Sportieve prestaties

De meest succesvolle GAC-leden uit de geschiedenis waren Trudy Ruth, Janny Vos en Dini Hobers, die alledrie internationale bekendheid hadden. Trudy Ruth, ongetwijfeld onze 'primus inter pares', nam deel aan de Olympische Spelen 1972 in München op de 400 m en bereikte de halve finale. Zij was acht jaar lang Nederlands recordhoudster op dit nummer (52.45 sec.). In 1971 op de Europese Kampioenschappen in Helsinki haalde zij de halve finale op de 200 m.

vaderlandse competities. Te beginnen onze meisjesploeg kampioen van Nederland in 1952 en 1953 o.l.v. onze legendarische Cor Tissot van Patot, uitgroeïend tot onze sterke damesploegen tot in de jaren zestig. De dames- en herenploegen waren echter meestal net niet sterk genoeg voor de hoofdklasse, maar hebben over het algemeen sterk meegedraaid in de 1^e klasse tot in de jaren negentig.

De laatste jaren zijn de ploegen – door allerlei oorzaken – zeer verzwakt. Alleen de mannen-veteranenploeg vormde een uitzondering en werd in 1997 zelfs kampioen van Nederland. Ook in 2002 heeft de GAC in vele leeftijdsgroepen van de baanathletiek sterke vertegenwoordigers, die een rol spelen bij EK- en WK-veteranen, zowel bij de vrouwen als bij de mannen.

De jeugd

Voor de GAC-meisjesgroep kreeg landelijk bekendheid. In 1953 werd onze meisjesploeg met afstand clubkampioen van Nederland. In datzelfde jaar werd ook de 4x80 m.-meisjesploeg estafette-kampioen met een Nederlands recordtijd. Het in dat jaar onverslaanbare kwartet bestond uit Els Witkamp, Annie Keff, Annie Almekinders en Elly Schagen. Dit kampioenschap werd in 1954 herhaald. Een succesvol stel dus.

Voor het volgende jeugdkampioenschap moesten we wachten tot 1962, toen Eddy Mieremet kampioen polsstokhoogspringen werd. Eddy was de exponent van een stel succesvolle jongens, o.a. Henk Dorresteyn, Jacques van Garderen, Bert Goubitz en Hans Bonsel. Voor het eerst deed een GAC-jongensploeg aan de

Eén van de pupillen-A in actie tijdens wedstrijden in Den Haag op 26 mei 1979. (part. coll.)

De voltallige meisjes-D-ploeg die deelnam aan wedstrijden in Utrecht op 7 juni 1980. (part. coll.)

Deelnemers aan de competitie van 1986. V.l.n.r. Raymond Pauw, Jonny Westerweel, Marco Beukenkamp, Gerard van der Linden. Raymond Pauw werd in 1985 landskampioen bij de jongens-A in de zevenkamp. (part. coll.)

Actiefoto genomen tijdens de clubkampioenschappen op 3 en 4 oktober 1987. (part. coll.)

finale van het landelijk clubkampioenschap mee. In de loop der jaren behaalden veel GAC-junioren, zowel meisjes als jongens, districtscompetities, zoals de reeds genoemde, maar ook vele andere, echter te veel om op te noemen, dus moeten we ons beperken tot nationale jeugdtitels op gevaar af dat we wel eens iemand vergeten.

De volgende periode van GAC jeugdtoppers ving aan in 1968. Trudy Ruth werd als 16-jarige lid in 1966. Zij had al direct veel succes het volgende jaar. In 1968

kwam de doorbraak. Zij werd Nederlands jeugdkampioen op de 80 m horden nadat zij op 3 nummers – 100 m, 200 m en verspringen – districtskampioene werd. De andere 6 jeugd-districtstitels werden behaald door Cees v.d. Graaf (800 m en 1500 m), Roy Eksteen (polshoog en kogelstoten), Theo v.d. Lugt (verspringen) en Herman Marinus (hink-stap-sprong). Roy Eksteen werd tevens Nederlands juniorkampioen polshoog. In 1970 kwam een ander groot talent tot ontwikkeling, Margriet de Graaf, die bij de B-meisjes (15-16 jaar) Nederlands kampioene werd op de 800 m, de 800 m indoor en de 1500 m veldloop. Ze won ook de 800 m. tijdens de interland Nederland-Duitsland. Deze prestaties herhaalde zij in 1971 als A-meisje. Bij de jongens waren dat jaar Bob Steinvooft en Bert Kolman zeer succesvol.

In 1972 won Margriet de Graaf bij de NK de 800 m. indoor in een Nederlands record en Bert Kolman de 400 m indoor. Joke Kok de 800 m meisjes-B, Bert Kolman de 400 m. en Bert Dekker de 1500 m steeple chase.

Nationale titelsuccessen van de GAC-jeugd na WOII

- 1952 Els Witkamp kampioen op de 80 m
- 1953 Els Witkamp kampioen met Nederlands record 10 sec.
Meisjesploeg clubkampioen van Nederland
Meisjesploeg (Ela Witkamp, Annie Keff, Annie Almekinders, Elly Schagen) estafettekampioen op de 4 x 80 m met Nederlands record 39,4 sec.
- 1954 Elly Schagen kampioen discuswerpen met Nederlands record 38,28 m en kampioen 60 m horden
Meisjesploeg estafettekampioen
- 1955 Annie Keff kampioen met Nederlands record op de 80 m in 9,9 sec.
- 1962 Eddie Mieremet kampioen polshoogstokspringen
- 1968 Trudy Ruth jeugdkampioen 80 m horden in 11,8 sec.
Roy Eksteen juniorkampioen polshoogstokspringen 3,70 m
- 1970 Margriet de Graaf bij de B-meisjes (15-16 jaar) kampioene op de 800 m, de 800 m indoor en de 1500 m veldloop
Margriet de Graaf wint interland Nederland – Duitsland op de 800 m in 2.14 min.
- 1971 Margriet de Graaf bij de A-meisjes kampioene op de 800 m, de 800 m indoor en de 1500 m veldloop
Bob Steinvooft kampioen 60 m horden indoor en 100 m horden outdoor
Bert Kolman kampioen 300 m
- 1972 Margriet de Graaf kampioen 800 m indoor met Nederlands record in 2.10.1.
Bert Kolman kampioen 400 m indoor en de 400 m outdoor
Joke Kok kampioen bij de B-meisjes op de 800 m
Bert Dekker kampioen 1500 steeple-chase
- 1973 Bert Kolman kampioen 400 m horden
Joke Kok kampioen 800 m
- 1974 Joke Kok kampioen 800 m
- 1984 Ellen Tromp bij de meisjes-B kampioen hoogspringen indoor en outdoor
Gerard van der Linden bij de jongens-A kampioen 200 m
- 1985 Vivien Stam bij de meisjes-B kampioen zevenkamp
Raymond Pouw bij de jongens-A kampioen zevenkamp
- 1986 Raymond Mahler bij de jongens-B kampioen 300 m horden
Alex Scholte bij de jongens-C kampioen 300 m
Rhoda Hage bij de meisjes-C kampioen met Nederlands record verspringen met 5,38 m
Meisjes-C-ploeg tweede plaats landelijke finale
- 1987 Erwin Pouw bij de jongens-B kampioen zevenkamp
- 1992 Alexander Middag bij de jongens-A kampioen speerwerpen met 62,40 m
Othmar Okx bij de jongens-B kampioen kogelslingeren

Resumerend kunnen we vaststellen dat de GAC-jeugd landelijk beduidend meer succes heeft behaald dan de senioren. Voor het overgrote deel waren het middelbare scholieren, die helaas na hun juniortijd – lees eindexamen – vaak elders gingen studeren en dan meestal voor de GAC verloren gingen, waardoor er van doorstroming naar de senior-groepen weinig terecht kwam. Een algemene tendens is de laatste jaren bovendien, dat veel atleten na hun juniortijd gewoon stoppen of overgaan naar een andere sport, hetgeen betreurenswaardig is voor onze mooie atletieksport, toch de moeder aller sporten.

In 1973 won bij de NK-jeugd Bert Kolman de 400 m horden en Joke Kok de 800m (en herhaalde dat in 1974). Talentvolle jongeren waren in die tijd ook Jacques Wiersma, Jaap Beutler en Jan Jeen Seppen, Elisa Kramer en enige jaren later o.a. Bert Kramer, Dick Slootbeek, Dick Disberg, zijn zus Lilian, Ingrid Van Dijk, Monique Reiniers, Ans Seppen, Anneke Kolman, Huub Pragt en Ton Lucassen. Deze laatste was een van de opmerkelijkste jonge GAC-atleten. Begonnen met roeien, waar hij op zijn 14^e jaar al in zijn leeftijdsklasse roeiskiffkampioen van Nederland werd, wat hij later in zijn leeftijdsklasse 17/18 jaar herhaalde, werd hij uitgezonden naar de WK in Oostenrijk. Op zijn 15^e jaar ging hij er atletiek bij

Vorbereidingen tijdens de wedstrijden in Dortmund op 23 februari 1988. V.l.n.r.: Sigrid Koelink, Bianca Vink, Nancy van Eijden, Sacha Buchiarelli. (part. coll.)

Jaarlijks organiseert de GAC een ouder-kind-dag, waarop de leden samen met hun kinderen allerlei sportieve opdrachten moeten uitvoeren. Daarbij gaat het niet zozeer om de prestatie als wel om het plezier in het samen sporten. (foto: E.J. Pelgrim)

kamp jongens-A. In 1986 behaalde Raymond Mahler het jeugdkampioenschap op de 300 m horden jongens-B. Bij de C-spelen won Alex Scholte de 300 m, sprong Rhoda Hage (13 jaar oud) een nieuw Nederlands record verspringen en bereikte de GAC-meisjes-C-ploeg de 2^e plaats in de landelijke finale.

In 1987 won Erwin Pauw bij de jongens-B de zevenkamp op het NK. Hij had net als zijn broer Raymond veel aanleg voor meerdere nummers.

In de jaren tot 1992 werden geen nationale jeugdtitels behaald, maar speelden diverse GAC-ers een voorname rol bij de juniorkampioenschappen. In 1992 won Alexander Middag de Nederlandse A-juniorentitel speerwerpen en Othmar Okx de B-juniorentitel kogelslingeren. Hoewel er in de jaren negentig nog goede resultaten werden geboekt, werden er geen Nederlandse kampioenschappen meer behaald.

Recreatiesport

Reeds kort na de Tweede Wereldoorlog gingen we behoren tot de grootste atletiekclubs van Nederland (qua ledentallen) en dat is tot vandaag zo gebleven.

doen, ook met veel succes; 17 jaar oud liep hij de 3000 m en werd hij clubcrosskampioen bij de junioren, om ten slotte 19 jaar oud in 1977 de Volksmarathon van Amsterdam/Ookmeer te winnen. Over veelzijdigheid gesproken!

Een volgende succesvolle periode van de GAC jeugd was vanaf ca 1984. Ellen Tromp won op het NK hoogspringen indoor en outdoor meisjes-B en Gerard van der Linden 200 m jongens-A. In 1985 won Vivien Stam de zevenkamp meisjes-B en Raymond Pauw de zeven-

Trimmen voor 'heren op leeftijd'

Het recreatielopen, tegenwoordig een belangrijk deel van de activiteiten van de GAC, ontstond in de herfst van 1962 als een initiatief van het GAC-lid Jan Gorter. In de zomer van 1962 zond het toenmalige NTS-Journaal een item uit over een enthousiast groepje heren 'op leeftijd', die met volle overgave bezig waren aan een conditie-training in het Amsterdamse Bos. Wat voor Jan Gorter reden was voor een briefje aan het bestuur: 'kan het GAC misschien ook niet...'. Het leek het bestuur zelfs een uitstekend idee en vroeg Jan van Herpen, toen nog trainer van het GAC-jongensteam, coach te worden van de nieuwe ploeg. Advertenties werden gezet en na een stukje in de krant volgden de aanmeldingen. Zo stonden Jan Kamlag, de toenmalige voorzitter, en Jan van Herpen op zaterdag 20 oktober 1962 met vol verwachting kloppend hart voor het oude Dribbeloord, het toenmalig clubhuis bij Anna's Hoeve. Jan van Herpen schreef in het jubileumboekje uit 1987 daarover:

Ze kwamen. Ongeveer vijfentwintig heren. Een beetje bedremmeld. Wat zou er met ze gebeuren? Kamlag nam het woord. Hij legde de bedoeling uit van de nieuwe afdeling in de GAC en stelde mij als trainer voor. Ik vond het toen onjuist meteen ook het woord te nemen en nam me voor dat in het bos wel te doen.

We gingen op stap. Dribbelend. Al na honderd meter werd er gezocht en gesteund. Ik begreep toen dat ik mijn eisen op die eerste ochtend vooral laag moest houden. Iemand maakte een mopje en het ijs was gebroken. Kalmer dan ik van plan was zijn we afwisselend wandelend en dribbelend naar 'het bos' gegaan.

Toen ik na de gymnastiek aannam dat iedereen lekker warm was, heb ik ook een paar dingen gezegd. Ze kwamen ongeveer neer op: niets moet, alles mag in deze training, als de trainer zegt: doe dit tien keer en je hebt maar zin in vijf, oké, er wordt niet schamper om gelachen en kom regelmatig.

Opmerkelijk is hoe de ploeg al terstond een hechte band kreeg. Al op de tweede ochtend heerste er een sfeer van 'we kennen mekaar'. Op de derde ochtend had iedereen in de gaten dat het dribbelen al beter en langer ging.

En ik herinner me ook dat we aanvankelijk om half elf begonnen, maar dat een enquête in het bos uitwees dat negen uur een aanzienlijk beter begintijdstip was. En dan was er om half elf koffie, dus van de eerste dag af heeft de groep ook een sociëteitskarakter gehad. Zeker toen we het nieuwe clubhuis op het Sportpark betrokken met zijn gezellige bar.

Maar die verhuizing had één nadeel. We konden niet meer door het park van Anna's Hoeve naar het bos, maar moesten nu over de Soestdijkerstraatweg en bovendien naar een ander bos. Maar goed, daar zijn we ook overheen gekomen.

Ach ja, en zo ben ik van 1962 tot 1980 trainer geweest. En wat denk ik er vaak met genoegen aan terug. En vooral: wat zijn al die dames en heren op den duur ver gekomen. Wie vermoedde onder die zuchtende mannen van de herfst in 1962 marathonlopers? Wie vermoedde toen dat die zaterdagochtenden in het bos zulke belevenissen zouden worden?

Het ter gelegenheid van het jubileum werd het clubhuis op het Sportpark aan de Soestdijkerstraatweg opgeknappt en uitgebreid. (foto: E.J. Pelgrim)

Terugblik

Het vijfenzeventig jarig bestaan van de GAC zal ik anders beleven dan de vorige jubilea. Gekweld door een vervelend rugmankement zal ik het nu een beetje vanaf de zijlijn beleven. Want voor mij en vele anderen geldt dat het voor alles toch om het ultieme draven door de bossen gaat, met na afloop het grote sociale gebeuren: het gezamenlijk douchen en daarna de koffie en het bespreken van onderwerpen die soms de waan van de dag vormen.

Ik ben pas negenentwintig jaar lid en dus in de ogen van een aantal van mijn kornuiten, die mij negenentwintig jaar geleden zagen komen, nog maar een jonkie – toch heb ik in die tijd een mooi beeld van de GAC kunnen krijgen. Daarbij spelen de persoonlijke herinneringen natuurlijk een grote rol.

In een club al de onze kon en kan je op veel terreinen actief zijn. Bijvoorbeeld als omroeper bij de baanwedstrijden. Want als recreant moet je niet vergeten dat de club al een lange geschiedenis achter de rug heeft op het gebied van de wedstrijdathletiek. Altijd zal er weer jeugd zijn die met enthousiasme zich op de verschillende atletieknummers werpt en altijd zullen er jury leden nodig zijn om die prestaties te meten en een omroeper die de prestaties via luidsprekers over het terrein laat klinken. Een waar genoegen om te doen, en een genoegen om van mijn 'hoge positie' de prestaties van de atleten te volgen.

Ik heb ook het genoegen gesmaakt om trainer te zijn van

een recreatiegroep, al werd ik als trainer door niemand serieus genomen. Mijn schuifelpas was niet het beste voorbeeld voor het ideale draven, maar ik was vooral een ster in het met groep en al verdwalen in de bossen, kwam dan veel te laat binnen en werd daarvoor weer gestraft door een paar forse leden uit de groep die ik 'getraind' had, en die mij in de kleedkamer ondersteboven met mijn kop in het vuilnisvat zetten, waar ik geheel in verdween. Het soort trainers als ik was, zijn er gelukkig niet meer. Ik was geheel autodidact. Nu hebben de trainers een opleiding, verdwalen doen ze niet meer en ze worden niet meer door de dames in de groep geheel met sneeuw ingepeperd tot diep in mijn trainingsbroek toe, omdat men vond dat ik te 'streng' was. In de loop der jaren zijn de trainers profies geworden en laten zich niets meer wijsmaken. Ook die trainers zullen broodnodig blijven voor weer nieuwe generaties recreanten.

Zelf kan ik met voldoening terugblikken op die 29 jaar GAC-lidmaatschap, al vind ik het jammer dat ik de Blokhut nooit heb mogen meemaken. Ik kwam in het opgemaakte bedje van het nieuwe clubhuis en zie nu hoe dit uitgebouwd wordt tot een gebouw waar veel verenigingen jaloers op zullen zijn. De blik is duidelijk op de toekomst gericht en zo hoort het ook.

Zelf zal ik het gedribbel missen maar soms kom ik nog wel eens stiekem 'doessen' omdat dat zo gezellig is, ook na het 75-jarig jubileum!

Han Reiziger

Recreatieloopsters tijdens de Spanderswoudloop 2002.
(foto: E.J. Pelgrim)

Maar door verschillende oorzaken zijn de landelijke resultaten van de GAC ondanks de vele incidentele successen nooit in overeenstemming geweest met dat hoge ledental. Maar we zijn in al die 75 jaren een door en door gezellige club geweest met een prettige sfeer.

Dit alles is mede veroorzaakt door de op 20 oktober 1962 gestarte recreatie-herenploeg, twee maanden later gevolgd door de recreatie-damesploeg, voornamelijk gevormd door 'ouderen' van 30 tot ca. 60 jaar en soms ouder. Vanaf het begin waren deze recreatieloopgroepen een doorslaand succes, uiteraard in de hand gewerkt door de fraaie bosrijke omgeving van Hilversum. Deze recreatie-atletiegroep heeft bij ons een enorme ontwikkeling doorgemaakt, niet alleen in aantallen maar ook in kwaliteit, want wie had in 1962 kunnen denken dat bijvoorbeeld in 1997 en 1998 zo'n 50 voornamelijk recreatieatleten van diverse leeftijden de Rotterdamse marathon zouden volbrengen! Het systeem van verschillende loopgroepen, in sterkte oplopend en geleid door eigen trainers, twee keer per jaar aangevuld met basisgroepen, is een ijzersterke formule gebleken.